

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 14C/16/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316201093
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1316201093.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ninou Dubovskou, v právnej veci muža, ktorého otcovstvo má byť zapreté: A. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. X, V. I., a matky: E. F. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, R., o zapretie otcovstva maloletého dieťaťa: E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, R., zastúpeného kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, úsek sociálnych vecí a rodiny pracovisko Senec, Krátka 1, 903 01 Senec, takto

rozhodol:

I. Súd návrh na zapretie otcovstva **z a m i e t a**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom na začatie konania o zapretie otcovstva, doručeným súdu dňa 22.01.2016 sa muž, ktorého otcovstvo má byť zapreté (ďalej len „navrhovateľ“) domáhal určenia, že nie je otcom maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX z matky E. F. E.. V návrhu navrhovateľ uviedol, že s matkou uzatvorili manželstvo dňa XX.XX.XXXX a otcovstvo k maloletej E. bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov na Matričnom úrade v R. - E. G. dňa XX.XX.XXXX. V čase podania návrhu na zapretie otcovstva prebiehalo na tunajšom súde konanie o rozvod manželstva a ÚPP k maloletej E. pod sp. zn. 38P/207/2015. Navrhovateľ uviedol, že v čase zosobášenia bol ako otec v rodnom liste zapísaný bývalý priateľ manželky a počas trvania manželstva mu manželka oznámila, že zapísaný otec nie je skutočným biologickým otcom, čo potvrdili aj DNA testy a otcovstvo bolo zapreté rozsudkom Okresného súdu Pezinok. Keďže s matkou maloletej boli manželia, plánovali spoločný život, prípadne ďalšie dieťa, dal sa navrhovateľ súhlasným vyhlásením rodičov zapísať dňa XX.XX.XXXX ako otec maloletej E.. Počas trvania manželstva mu matka oznámila, že biologický otec maloletej E. tragicky zahynul ešte pred jej narodením. Následne matka vyhľadala jeho rodičov, oznámila im, že maloletá E. je ich vnučkou a začali sa navštevovať. Navrhovateľ uviedol, že maloletá vie, že nie je skutočným biologickým otcom a aj to, že jej biologický otec už nežije. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v máji 2013 odišla matka s maloletou E. zo spoločnej domácnosti, v júni 2015 podala návrh na rozvod, navrhovateľ sa od júna 2013 s maloletou nestretáva, maloletá nemá vytvorený žiadny vzťah k jeho rodine, s nikým okrem navrhovateľa sa z jeho rodiny nestýka.

2. Matka sa k návrhu písomne vyjadrila podaním, doručeným súdu dňa 26.10.2017, v ktorom uviedla, že nie je pravda, že navrhovateľ sa o skutočnosti, že maloletej biologický otec nežije, dozvedel v čase manželstva, keďže sa o súkromí rozprávali v čase, keď sa spoznávali. Biologický otec maloletej zomrel v roku 2005, keď mala maloletá dva roky, s týmto mužom matka nikdy nežila v spoločnej domácnosti a maloletá si na neho nepamätá. S navrhovateľom spolu s maloletou E. začala zdieľať spoločnú domácnosť od apríla 2007, navrhovateľ a maloletá si k sebe vytvorili vzťah. Koncom roku 2008 sa všetci presťahovali do rodinného domu a navrhovateľ súhlasil, aby ho maloletá oslovovala ocino, fungovali ako rodina, prezentovali sa ako rodina, maloletá mala novú rodinu zo strany navrhovateľa, navštevovali sa

a túto skutočnosť akceptovali aj rodičia matky. V septembri 2010 uzavrela s navrhovateľom manželstvo, dcéra bola súčasťou svadby a bola z toho dojatá. V roku 2011 spolu s navrhovateľom oslovila kolízneho opatrovníka v Senci so žiadosťou o osvojenie maloletej manželom matky, keďže vtedy sa navrhovateľ ako otec cítil. Matka bola presvedčená, že v tom čase budú mať ďalšie spoločné deti, na čo navrhovateľ uviedol, že ich momentálne nechce a neskôr v roku 2013 uviedol, že ich mať ani nemôže, čo bolo pre ňu sklamaním a pocítila to ako klamstvo. Vzťahy s navrhovateľom sa zhoršili a vzájomne sa odcudzili. Matka ďalej uviedla, že nie je pravdou, že sa navrhovateľ s maloletou nestýkal od roku 2013. Uviedla, že v čase rozvodu manželstva navrhovateľ uviedol, že sa s maloletou stretávať chce, neskôr sa jej neozval. Záverom matka uviedla, že bolo naivné veriť, že navrhovateľ si uvedomuje vážnosť a význam byť otcom a osvojiť si dieťa, ktorého nie je biologickým otcom bolo z jeho strany nezodpovedné.

3. Kolízny opatrovník vo vyjadrení zo dňa 13.07.2016 uviedol, že sa k návrhu na zapretie otcovstva vyjadrí až po ukončení dokazovania.

4. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie dňa 23.01.2019, na ktorý riadne predvolal účastníkov. Matka mala predvolanie na pojednávanie vykázané riadne a včas podľa ust. § 111 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd tak vec v súlade s ust. § 180 CSP prejednal a rozhodol v prítomnosti matky.

5. Na pojednávaní navrhovateľ uviedol, že na podanom návrhu a dôvodoch v ňom uvedených trvá a uviedol, že má za to, že maloletá by mala mať zosúladený právny a faktický stav v rodnom liste.

6. Na pojednávaní kolízny opatrovník maloletej E. uviedol, že v r. 2016 bol s maloletou E. vykonaný pohovor, v ktorom uviedla, že vie, že navrhovateľ nie je jej otec.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom navrhovateľa, vyjadrením matky, sobášnym listom účastníkov, rodným listom maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX, doslovným výpisom z knihy narodení maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX, lustráciou v registri obyvateľov SR účastníkov konania a v súdnom manažmente, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 38P/207/2015-57 aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutočný stav:

8. Z rodného listu maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX a z doslovného výpisu z knihy narodení maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX, zväzok B., ročník XXXX, strana XX, por. č. XXX, vydaného dňa XX.XX.XXXX Matričným úradom Mestskej časti R. - E. G. vyplýva, že maloletá sa narodila XX.XX.XXXX v R., matke E. E.. K maloletej E.Y. F. bolo určené otcovstvo otca: D. W. dňa XX.XX.XXXX a následne zapreté rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 11P/274/2011-26 právoplatným dňa 27.02.2012. Otcovstvo navrhovateľa k maloletej E. F. bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov po narodení dieťaťa na Matričnom úrade Mestskej časti R. - E. G. dňa 30.04.2012.

9. Účastníci uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX, ktoré bolo zapísané v knihe manželstiev matričného úradu V. I., vo zväzku X, ročník XXXX, na strane XXX, pod poradovým číslom XX. Ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo manželstvo účastníkov právoplatne rozvedené, rozsudok tunajšieho súdu č.k. 38P/207/2015-57 vo veci rozvodu manželstva a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej E. F., nar. XX.XX.XXXX nadobudol právoplatnosť dňa 03.05.2016.

10. Z výsluchu navrhovateľa na pojednávaní, konanom dňa 23.01.2019 súd zistil, že navrhovateľ trvá v celom rozsahu na podanom návrhu na zapretie otcovstva a má za to, že maloletá by mala mať zosúladený právny a faktický stav v rodnom liste.

11. Z písomného vyjadrenia matky súd zistil, že matka maloletej E. vo svojej vyjadrení uviedla, že biologický otec maloletej zomrel v r. XXXX a otcom maloletej nie je navrhovateľ, čo ale navrhovateľ v čase uznania otcovstva vedel. Otcovstvo k maloletej E. bolo určené súhlasným vyhlásením po narodení dieťaťa a po uzavretí manželstva účastníkov.

12. Z vyjadrenie kolízneho opatrovníka maloletej E. súd zistil, že v r. 2016 bol vykonaný pohovor s maloletou, ktorá uviedla, že vie, že navrhovateľ nie je jej otcom.

13. Podľa ust. § 90 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“), ak nie je otcovstvo určené podľa domnienky otcovstva manžela matky, možno ho určiť súhlasným vyhlásením oboch rodičov.

14. Podľa ust. § 91 ods. 1 Zákona o rodine, za otca sa považuje muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov.

15. Podľa ust. § 91 ods. 2 Zákona o rodine, súhlasné vyhlásenie rodičov musí byť urobené pred matričným úradom alebo pred súdom.

16. Podľa ust. § 93 ods. 1 Zákona o rodine, muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov, môže otcovstvo pred súdom zaprieť do troch rokov odo dňa jeho určenia, len ak je vylúčené, že by mohol byť otcom dieťaťa; táto lehota sa neskončí pred uplynutím troch rokov od narodenia dieťaťa.

17. Podľa ust. § 96 ods. 1 Zákona o rodine, ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva, môže súd na návrh dieťaťa rozhodnúť o prípustnosti zapretia otcovstva. V tomto konaní musí byť maloleté dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom.

18. Podľa ust. § 96 ods. 2 Zákona o rodine, ak súd rozhodne tak, že návrhu podanému podľa odseku 1 vyhovie, a určí, že zapretie otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty je v záujme dieťaťa, môže dieťa po právoplatnosti tohto rozhodnutia podať návrh na zapretie otcovstva.

19. Podľa ust. § 111 Zákona o rodine, v konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloletých súd rozhoduje o

- a) mene a priezvisku maloletého,
- b) úprave výkonu rodičovských práv a povinností,
- c) výžive maloletého,
- d) styku s maloletým,
- e) poručníctve,
- f) opatrovníctve maloletého,
- g) odovzdaní maloletého,
- h) veciach maloletého, o ktorých sa rodičia nevedia dohodnúť,
- i) schválení právneho úkonu maloletého,
- j) zastupovaní maloletého,
- k) správe majetku maloletého,
- l) ústavnej starostlivosti a iných výchovných opatreniach,
- m) ochranných opatreniach,
- n) pestúnskej starostlivosti,
- o) zverení dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti,
- p) iných veciach, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

20. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že navrhovateľ uznal otcovstvo k maloletej E., nar. XX.XX.XXXX súhlasným vyhlásením rodičov po narodení dieťaťa na Matričnom úrade Mestskej časti R. - E. G. dňa XX.XX.XXXX. Najskôr od uvedeného dňa začala plynúť trojročná lehota na podanie návrhu na zapretie otcovstva na súd. Ide o lehotu prekluzívnu a hmotnoprávnu a v rámci nej musí byť právo uplatnené na súde, pričom súd na zmeškanie lehoty prihliada z úradnej povinnosti. Lehota na podanie návrhu na zapretie otcovstva uplynula navrhovateľovi - mužovi, ktorého otcovstvo má byť zapreté dňa 30.04.2015, pričom návrh na zapretie otcovstva bol podaný 22.01.2016. Po uplynutí troch rokov od vykonania súhlasného vyhlásenia už nie je možné zaprieť otcovstvo (ust. § 93 ods. 1 Zákona o rodine) na návrh muža, ktorého otcovstvo bolo určené takýmto súhlasným vyhlásením rodičov.

21. Novelou Zákona o rodine (z. č. 175/2015) bola síce prijatá zmena Zákona o rodine, avšak táto novela upravila podmienky len pre zapretie otcovstva v tých prípadoch, keď bolo otcovstvo muža určené podľa prvej domnienky otcovstva - teda podľa ktorej sa za otca dieťaťa považuje manžel matky dieťaťa (v príslušnom čase). V danom prípade bolo otcovstvo navrhovateľa určené súhlasným vyhlásením, pri ktorom Zákon o rodine stanovuje oveľa prísnejšie podmienky pre zapretie otcovstva na rozdiel od prípadu, keď bolo otcovstvo určené podľa domnienky, podľa ktorej je otcom dieťaťa manžel matky. Len muž, ktorého otcovstvo bolo určené na základe toho, že bol manželom matky dieťaťa (v príslušnom

čase) môže zaprieť otcovstvo na súde v lehote troch rokov odo dňa, keď sa dozvedel o skutočnostiach dôvodne spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa, ktoré sa narodilo jeho manželke.

22. Súd vo vzťahu k právnej úprave a plynutiu (prekluzívnej) lehoty podľa ust. § 93 ods. 1 Zákona o rodine poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, PL. ÚS 22/201438 zo dňa 20.05.2015, ktorým Ústavný súd zamietol návrh Okresného súdu Košice I na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 93 ods. 1 Zákona o rodine s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v ktorom sa v odôvodnení uvádza: „...Zákon o rodine v záujme určenia otcovstva ustanovuje systém vyvrátiteľných zákonných domniek otcovstva, podľa ktorých sa určuje, koho platné právo považuje za otca dieťaťa, resp. kto sa v súlade s platným právom považuje za otca dieťaťa. ...

Druhá domnienka otcovstva sa uplatňuje až v prípade nesplnenia prvej a otcovstvo podľa nej vzniká až na základe súhlasného vyhlásenia oboch. Otcovstvo je v takomto prípade založené na vedomom súhlasnom prejave vôle nielen otca, ale i matky dieťaťa týkajúcom sa ich rodičovstva, t. j. vychádza z vedomého prijatia rodičovstva obidvomi rodičmi....

Zo znenia zákonných domniek otcovstva je zrejmé, že každá z nich predpokladá, že status právneho otca nadobudne biologický otec dieťaťa. Túto skutočnosť možno vyvodiť z toho, že podmienky vzniku právneho otcovstva sú viazané buď na časovo ohraničené obdobie možného počatia dieťaťa, alebo na vedomé rozhodnutie rodičov týkajúce sa rodičovstva.

Cieľom druhej domnienky otcovstva je stabilizovať právne pomery dieťaťa žijúceho mimo manželského zväzku v záujme ochrany jeho práv. Zákon o rodine zároveň poskytuje mužovi, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov, lehotu na zapretie otcovstva, ktorá je prostriedkom, ktorý by mal zabezpečovať zosúladenie právneho a biologického otcovstva. Na základe uvedeného možno podľa názoru ústavného súdu konštatovať, že cieľom zákonodarcu v prípade určenia otcovstva podľa druhej domnienky nie je len určenie akéhokoľvek právneho otca dieťaťa, ale v súlade so spoločnosťou a morálkou všeobecne akceptovaným princípom zodpovednosti (každý by mal niesť zodpovednosť za svoje konanie) určenie biologického otca, ktorý by mal prijať a niesť plnú zodpovednosť za zabezpečenie výchovy a výživy svojho dieťaťa...

Podľa názoru ústavného súdu okrem skutočnosti, že pri určení otcovstva podľa druhej domnienky zákon o rodine požaduje aktívne konanie otca dieťaťa, je potrebné v tomto prípade zdôrazniť aj skutočnosť, že realizáciou uvedeného právneho úkonu muž poskytujúci, resp. realizujúci súhlasné vyhlásenie rodičov vyjadrením svojho prejavu vôle preberá na seba dlhodobé a mimoriadne vážne záväzky vyplývajúce z obsahu statusu otcovstva, ktoré smeruje vždy k zabezpečeniu materiálnych i nemateriálnych podmienok výživy a výchovy dieťaťa. Vzhľadom na charakter záväzkov, ktoré na seba muž takýmto právnym úkonom, resp. súhlasným vyhlásením rodičov prevezme, je podľa ústavného súdu nepravdepodobné, resp. iba výnimočné, aby takéto vyhlásenie urobil muž, ktorý by si bol vopred vedomý toho, že nie je biologickým otcom dieťaťa, resp. muž vedomý si okolností vylučujúcich jeho otcovstvo k dieťaťu.

Vzhľadom na uvedené možno podľa ústavného súdu taktiež uzavrieť, že v zásade je vo všeobecnosti pre muža, ktorého otcovstvo k dieťaťu sa má určiť na základe súhlasného vyhlásenia rodičov, pre uskutočnenie uvedeného právneho úkonu rozhodujúcou okolnosťou vedomie biologickej reality dieťaťa, ktorého otcovstvo má byť takýmto spôsobom určené, t. j. vedomie o tom, či je biologickým otcom takéhoto dieťaťa.“

Zo stanoviska vlády SR k návrhu Okresného súdu Košice I na vyslovenie nesúladu § 93 ods. 1 Zákona o rodine s čl. 8 ods. 1 Dohovoru súd poukazuje aj na nasledovné:

„Skúmať v každom jednotlivom prípade otázku, či muž patriaci do kategórie definovanej podľa druhej domnienky je skutočným (biologickým) otcom dieťaťa, sa môže v ad hoc prípadoch javiť ako kontraproduktívne. Okrem toho, otcovstvo určené súhlasným vyhlásením je možné zaprieť nielen v zákonom určenej lehote. Zákon o rodine umožňuje zaprieť takto určené otcovstvo bez obmedzenia lehoty postupom podľa § 96 zákona o rodine.“

23. S poukazom na ust. § 93 ods. 1 Zákona o rodine, keďže v tomto prípade navrhovateľ nepodal návrh na zapretie otcovstva v lehote podľa citovaného zákonného ustanovenia, súd návrh navrhovateľa na zapretie otcovstva zamietol.

24. Podľa ust. § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave, a to písomne v 3 vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 CSP, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363 CSP, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní. Ak odvolanie neobsahuje

odvolacie dôvody alebo ak sú odvolacie dôvody nezrozumiteľné, súd vyzve odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov (§ 62 ods. 1, 2, 3 CMP).

V odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy (§ 63 CMP).

Zmena návrhu na začatie konania je v odvolacom konaní prípustná (§ 64 CMP).

Odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 65 CMP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 CMP).